

Dari.

Na podporo M. Lista in Novin so darovali:

Po 1 K: N. z Bogojine, N. z Gomilic, Štefan Vesenjak visogorski p. st. 2., Zavec Verona, Hren Marija z Sr. Bistrice, Zadravec Kata, Makovec Franc z Veščice, Škafar Marija z Šprinca, Ftičar Štefan, Staman Ana z Hotize, Žemlič Jožef, Ribaš Lena, Sampt Bara z Petanec, Gaber Ferenc z Srdice, Tibaut Martina žena, Haklin Martin z Žižkov, Bernjak Marija, Matjašec Štefan, Brnjak Marija z Truja, Kornhäusler Aleksander, Lenaršič Janoš z G. Slaveč, Forjan Ana z Melinec, Mesarič Štefan, Forjan Marija z Ižekovec, Hajduk Ana, Kavaš Antonija i Kata z Adrijanec, Gjörköš Jožef z Gančan, Matajič Roza, Kustec Marija z Črensovec, Matajašec Štefan Iv., Antolin Andraš od Lipe, Ritlop Jožef z Bučkovec, Kristofič Peter, Palič Štefan od Sv. Martina, N. od sv. Sebeščana, Trplan Nandora žena z Süh. Vreha, Miholič Ignaca žena z Andrejec, Fujs Martin z Beltinec, Pertoci Treza z Satahovec, Kühar Jožefa žena, N. z Markovec, Klar Jožefa žena, Pücko Janoša žena z Ivanec, Pelcer Marija z Mafjašovec, Kisilak Mikloša žena z Doličov, Horvat Ana z Vidonec, Hajdinjak Kata z Ottovec, Sukič Mikloš, Štajar Marija od Grada. — *Po 1 K. 20 fil.:* Farič Jožefa od Grada. — *Po 2 K.:* Nemec Franc p. 83. pp., Hozjan Ferenc, Djuran Štefan, N. z Gomilic, Bedič Franc z Krotendorfa, Horvat Franca žena z Kükečkoga, N. z Štrigove, Kralj Ignac z Marofa, Franc Vogrinčič z Donavice, Šaruga Štefan topničar, Kočar Janoš z Lukačavec, Gergorec Kata z Petanec, Magyar Jožef, Püvar Apolonija z Haselbacha, Martinec Kata z Waikselbauma, Varga Karol z Gradišča, Cigan Marija z Trnja, Sakovič Ivan z Zenkovec, Šajnovič Antona žena z Šafarskoga, Kavaš Andraš vojni pek, Forjan Andraš, Kühar Martin z Lipovec, Matjašec Andraša žena, Smolko Štefan z Beltinec, Šuklar Jožef z Gančan, Sreš Janoš z Bratonec, Koštric Ana z D. Bistrice, Gomboc Jožef od Sv. Jürja, Pertoci Janoš z Tropovec, N. z Čentibe, Antolin Jožef betežen vojak, Cigan Jožef z Žižkov, Gibičar Andraš z Skakovec, Matjašec Jožef od Lipe, Horvat Treza, Karolyi Ivana žena, Zsoldos Verona, Franc Orša z Črensovec, Vučko Ladislav topničar, Micika Sever z Huma, Kocet Kata z Trnja, Marija Mencigar z Wiedna, Deutsch Gustav železničar, N. od Nedele, Tkalec Kata i Marija, Koštric Štefan z G. Bistrice, Ružič Ivana žena z Satahovec, Kolman Bara ml. z Törnišča, Horvat Ivan z Dokležovja, Jerič Ivan z Gančan, Geček Janoš z G. Sinika, Klar Ludovik z Ivanec, Lesar Franc, vojni delavec, Sobo-

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga z dovoljenjom visešnje cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či skupno hodi v edno faro, je 4 K., vsakomi na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki teden. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Marija, dobra Mati.

Dete še v zibeli gda sem počivao,
Tvoje dobrote nezmožen poznati,
Plašč me tvoj sveti je rahlo pokrivao,
O Dobra Mati.

V begi življenja te vüпам prositi,
K tebi gorečo to prošnjo poslati:
K smrtnoj mi posteli spomni se priti,
O Dobra Mati.

Gda se pa temne oči mi zaprejo,
V raj me sprevedijo angelci zlati,
Tvoje roké se naj meni odprejo,
O Dobra Mati.

R. J.

Razlaganje katekizma po nedelah i svetkih v vsakoj hiši.

Katekizem.

3. *Kaj moremo vervati, naj se zveličamo.* Naj se zveličamo, moremo vervati vse, kaj je Bog nazvesto.

4. *Što predáva vsa ona, štera je Bog nazvesto?* Vsa ona, štera je Bog nazvesto, sveta Maticérkev predáva.

To dvoje pitanje naj se vsako nedelo i svetek prečte pred ednov sledećih razlag.

Razlaga.

17. Nedela.

Boga spoznamo po njegovih stvorenjaj. Naj se zglednemo na visoko, prestrano nébo, na šteroj ta najmenjša zvezda je vekša kak cela naša zemlja, kak celi naš zemelski svet, glasno svedočbo dobimo, ka je vsegamogočen tisti, ki je vse to vstoro. Če preglednemo bogatstvo v stvarah, drevji, pticah, zlati, srebri itd., z šterim je napunjena naša zemlja, moremo spoznati bogatstvo i tüdi dobroto našega Stvoritela. Ali vse to spoznanje nas zadostno le ne more k Bogi pripelati, če on sam ne de gučo k nam, to je če se nam on sam ne nazvesti. Po izvirkom ali poprijetnom grehi je človeči razum temni postao i blodi v mnogih rečeh. Najimenitnejši poganski modrijašje so strašne krive navuke glasili, čeravno so spoznali iz stvorjenoga sveta njegovoga Stvoritela. Tak znamo na priliko od Sokratesa, šteri je spoznao, ka je samo eden Bog, pa na smrtno vüro krivomi bogi na čast le dao ednoga kokota darüvati. Brez božjega nazvešćenja Boga popolnoma ne moremo spoznati, jedino njegovo nazvešćenje nas more na pot zveličanja pripelati.

18. Nedela.

Dober Bog pa, naj nas li more rešiti, se je večkrat sveti nazvesto. To teliko pomeno, ka je večkrat gučao sveti, naj té najde pot zveličanja. Gučao je pa njemi v starom i novom zakoni. V starom zakoni je gučao po patriarkah i prorokih, v novom pa po svojem jedinorojenom Sini, Jezusi Kristusi i po njegovih svetih apostolah. Ves te guč njegov je na to mero, naj da sveti pravo vero, v šteroj se more zveličati. I da je to vero po svojem svetom Sini i njegovih apoštolah popolnoma naznano, več ne ga božjega nazveščenja na zemlji od časa apoštolov. Kak je zadnji apoštol, sv. Janoš, dūšo pūsto, dober Bog več ne guči sveti, več njemi ne kaže poti v nebo, da jo je popolnoma pokazao že. Bog je neskončno pravicogovorjenje, zato pa ne more svoje reči premeniti. Kaj je povedao, ostane vekomaj istina. Ki šče k njemi priti, naj poslušā, kaj je včio njegov Sin, Jezus Kristus, pa stalno dosegne svoj namen. Vera se tak ne more premeniti, kak Bog nej, ne sme si svet zato nove vere iskati, nego jedino pri Kristusovih navukah ostati, tei so nepremljivi, večni, jedino v nebo vodeči.

19. Nedela.

De si nekak mislo, oj pa kelikokrat čtemo, ali čtjemo z predganice, ka se je tū pa tam prikazao Jezus, ali Dev. Marija i sta to pa to povedala. Te je pa to nej nazveščenje? Je nazveščenje, ali ne novo. To je staroga nazveščenja samo potrdenjé. Nove vere Bog ne more včiti i ne dopūstiti zato ka je on nepremenljiva večna resnica. Če bi Bog dopūsto novo včiti ali sam novo nazveščavao, te bi stem to svedočo, ka je prle ne istine včio. To je pa jeli pri naskončno svetom Bogi ne mogōče? Pa bi što vervao te Bogi, če bi on svoje reči popravlao? Jeli, vsaki bi si znao, i po pravici, tak misliti, ka pa če zdaj tūdi ne guči istine kak prle.

Kaj takšega misliti samo bi pa že neskončno razžalenje Boga bilo, onoga Boga, ki krivice ne more gučati. Zato pa ostanimo pri tistoj ednoj veri, štero je Jezus Kristus včio i so jo apoštolje glasili, pri katholičanskoj, poleg te druga tak ne more obstati kak prava, kak ne more obstati poleg Kristuša drugi obstati kak pravi Kristuš. Novoga nazveščenja ne ga, samo staro potrdi Bog včasi, kda za potrebno spozna. Tak je potrdo dober Bog z prikáznijov Dev. Marije v Lourdesi staro versko resnico, štero je že po Angeli Gabrieli glaso, naime ka je ona »milošče puna«, to je ka nema greha poprijetnoga. Ali, kda je dober Jezus bl. Margeti odkrio svoje sveto Srcé, je ztém nikaj novoga ne nazvesto sveti, nego samo je potrdo tisto staro pravico, štero znamo i z sveto ga Pisma, ka je to Srce tak ljúbilo svet, ka je za njega bilo, se za njega darúvalo, dalo presmeknoti.

20. Nedela.

Če se kje kaj zgodi, po pravici se skoro nikdar ne zvedi. Edni kaj pridenejo prigodbi, drugi pa odvzemejo od njé. To vidimo den za dnevam i dostakrat še jočič skušavamo, kda nam najsvetejše namene svet krivo razlaga, kda nam male falinge stoterokrat povekšava. Ravno to bi se zgodilo tūdi božjemi nazveščenji, če se dober Bog ne bi poskrbo za njé, naj se čisto ohrani. Svoje reči, štere je Bog gučao, da bi je svet vervao i se po njih zveličao, je ne prepūsto na vsakoga človeka, da bi si je razlagao, kak bi si je hteo, nego zavūpao jih je ednomi, od njega nastavljenomi društvi, štero se zove: *Maticerkev*. Tomi društvi je pa dao dar nezmotljivosti. To je, Maticerkev ne more nikdar krivo razlagati njegove reči, ona se ne more zmotiti, kda nam vero Jezušovo predava. Oj kak velika zahvalnošť more goreti v našem srci, ka smo kotrige Jezusove prave Materecerkve.

Najsvetejše Oltarsko Svetsvo i svetniki.

Aquinski sv. Tomaž, zvan angelski doktor, se je rodio v Rocca-Secca gradi na Talijanskom z grofovske rodbine, štera je v rodi bila z španjolskov, sicilijanskov i nemškov kraljevskov družinov. Že v petom leti svoje starosti je dan v šolo pod roke Benediktincov v Montecassinski samostan. Vsencelišče je v Neapli pohajao. Tū je stopo med Dominikance. To se je oči ne vidilo, zato, naj vujde zpred njegovih srdov i boga božji zvajochi glas, šče v Nemčijo pobegnoti, ali med potjov ga bratje zgrabijo i ga v rojstni grad zaprejo. I naj ga od samostanskoga življenja odratajo, ga tū zaistino po šatanskom skūšavaju. Neko vlačūgo zaprejo k njemi v hišo. Ali čisti mladenc vzeme glavno žarečo iz peči pa z tov prežené nepošteno samico iz sobe, zatem pa napravi z tovistov glavnjov križ na steno, poklekne pred njega i se v gorečoj molitvi zahvali dobromi Jezušu za dobljeno zmago. Po toj velikoj milošči ga čaka še vekša, angela priletita z nebe, ga opašeta z nekim pasom i od toga hipa mao nikdar ne čuti več nečistoga skūšavanja v svojem teli. Od svojega namena se pa zdaj tembole ne dao odvrnuti, postao je dominikanec i kak takši poslušao navuke glasovitoga vučitelja, bl. Velikoga Alberta v Kōlni. Sledkar je profesor bio v Parizi, Kōlni, Bologni i Neapli. Kda je potūvao v Lyon na cerkveni zbor, je med potjov vmro v cistercitanskom samostani v Fossa-nuovi, l. 1274. star 49 let. XXII. Janoš papa ga l. 1323. v zapisnik svetcov dao zapisati, V. sv. Pij papa njemi je pa dao naslov »doktor Materecerkvi« l. 1576.

Sv. Tomaž je do Jezusa v Oltarskom Svetstvu posebno veliko gorečnost kazao vu vsem. Njegovi spisi so puni najglobše pobožnosti do Njega. Vse mešne i dūhovniške molitve, štere se na Telovo, na sve-tek Oltarskoga Svetstva opravljajo v Maticerkvi, so od

njega sklenjene. Ljubljeno pesem, štero spevate: »Hvali Sion, Rešenika«, je on spisao. Tak globoka, čista, sveta, goreča vera je v teh molitvah, ka jih je ne mogoče opravljati, da ne bi z ednim tudi sami se pobudili na njo i pravili z gorečim z srcom ž njim: »Molim te ponizno, skriti Bog z nebes.«

Kda je v Parizi profesor bio, so profesorje drugi na njega zavřpali razložitev toga pitanja: »Jeli ostane pravi žmaj krůha po podigavanji pri sv. hostiji, ali je pa té samo navidez, kda se je krůh že premeno v Kristusovo presveto telo?«

Sv. Tomaž je zdaj samo še 34 let star bio, kda ga je celo vseučelišće z tov razložitevov počastilo. Molo je i se posto, zatem pa pitanje tak razložo, ka po podigavanji žmaj, farba, dišeć krůha i vina tak ostanejo, kak so prle bili. Ali prle, kak bi pred profesore vsenćelišća šo z svojov razložitevov, je to pred tabernakl položo, zatem poklekno i etak molo: »Jezus Kristus, ki si v ću-devrednom Svetstvo zaistino nazoći i v njem vse ćude delaš, samo od Tebe morem zvediti resnico, na štero drůge vćiti morem. Z popolnov poniznostjov te prosim zato, će to, kaj sem pisao, je ne proti istini, dovoli mi, ka je, oćitno preddam; će bi pa kaj takšega pisao, kaj se veri i toj molbevrednoj Skrivnosti protivi, zabrani mi i ne dovoli, ka bi kaj takšega pravo, kaj se ne vtrinja z navukom Materecerkve.«

Po toj molitvi se je prikazao Jezus z oltara nad njegovim spisom i njemi je pravo: »Tomaž, od mojega Tela i Krvi si prav pisao i pitanje pred tebe vloženo, na keliko je ćloveki mogoće, si dobro razložo.«

Vidiš, draga dűša, kje moreš svetlost prave vere dobiti, će ti falí? Se pridi in poklekni pred tabernakl katolićanske cerkve, tů je tisti Jezus doma, ki de te sodo, njega prosi za presvetljenje i prideš, stalno prideš na pravo pot zvelićanja.

Tocco Viljem, njegov vrstnik piše od njega, ka je zvünredno gorečnost kazao do najplemenitejšega Oltarskoga Svetstva, mešůvao kak Angel vsaki den i edno mešo še poslušao; če je pa ne mogoči bio zavolo beteg mešůvati, te je pa dve sv. meši poslušao. Od radosta, ka je smeo pri svojem Jezusi biti, je jokao pogostokrat. Jezus v oltari je bio njemi žitek, ljubezen i moč.

Kda je med potjov na lyonski cerkveni zbor zbete-

Spovedavanje v strelnih jarkah. Spovedava večkrat odlikovani vojni duhovnik Štoviček Aleksander. Sliko poslao Roth Ludovik, četovodja 83. pp. iz Sühoga Vreha.

žao i prišo v cistercitanski samostan, se je tů pred vsem od celoga življenja z potrťim srcom spovedao, zatem je pa proso sv. popotnico. Kda je opat samostana z Najsvetejšim v spremstvu svojih redovnikov v betežnikovo sobo stopo, se je té na zemljo dao položiti iz velike poniznosti i tak samo sprejeti Jezusa v svojo dűšo. Kda je

opat pred prečiščavanjom zdigno Jezusovo presveto telo i ga pitao, če verje, ka je pod tov krühšnov podobov zaistino Sin božji nazoči, je odgovoro: »Verjem; močno verjem in za pravo spoznam, ka je v tom molbevrednom Svetstvi Jézus Křistus, pravi Bog, pravi človek, večnoga Oče i Device Marije jedinorojeni Sin nazoči.«
Zatem je pa tak le nadaljavao svoje reči: »Tak Te zdaj te dobim, ceno mojega odrešenja, popotnico mojega zemelskoga romanja; Tebé, za koga sem se v celom življenji včio, sem delao, sem drúge včio i predgaó. Kak znam, sem nikdar nikaj nej proti Tebi pisao; ali če bi se proti tomi molbe vrednomi Svetsvi kakši ne pravi izraz poškaló od mojega pera, se ne držim svoje zmote; vse podvržem sodbi katoličanske Materecerkvi, zato ka kak pokorno dete te ljübeče matere se ščem sveta ločiti.« —
Z veseljom je šó Jezuš v to ponizno srce i je je preselo v preodičeno nebo.

Oj kak globoko nam mora žao biti, ka smo ne delabi vse za Jezusa v celom življenji i ka smo mi, slaba pamet, dostakrat šteli nači ravnati, kak Maticérkev! Kak močno nas osramoti pokoren angelski razum sv. Tomaža.

Kaj morejo vse včiniti, ki prav častijo Srce Jezušovo.

Jako delaven kovač si je dosta penez vküp spravo, za štere je lepo zidino dao postaviti poleg stare kuče i kovačnice. Bio je pa te kovač veliki častilec Srca Jezusovoga. Kda se je z svojov družino v novo hrambo šteo preseliti, je zvedo, ka je neki pregnani dober dühovnik prišo v mesto. Brez vsega premišlavanja je šó pred popa pa njemi je ponüdo novo hrambo i dao njemi je za rabo še svoje pohištyo i postelino i hrano ga je tečas

dokeč je té ne do slůža prišo. Kda se njemi je dűhovnik zahvalo na prevelikoj dobroti, njemi je odgovoro: »Kaj sem v okrajnoj potrebi se nahájajočemi bližnjemi včino, mi je dužnost bila. Jaz sem se že navado staroga hrama z svojimi i mojemi gosti ide bolše, mirovnejše mesto.

* * *

Neka delavka je porodila. Mož je pri vojski bio i sirota bi ščista brez vse pomoči bila, če bi se je ne smilűvala Srce Jezusovo goreče časteča slűžečka dekla. Ta je zajtra zaran, dokeč je njena gospoda spala, poho-dila siromaško delavko. Hrane, štero je dobila zase, en del je toj prinesla, je zmela mesto te i po odvečarkah njoj je še kűhala. Kda bi jo ednok sirota delavka jočič pitala, odkod jemljě toliko junaštva, je to odgovovila: »Iz svetoga Srca Jezušovoga. Mali Angelček vaš je tak zemelske kak nebeske domovine državljan. Ki takše dete vzeme v svűjo ljűbezen, tisti Jezušovoga ljűbljenca stisne k sebi i on ponjem tűdi Jezusov ljűbljenec postane.«

„Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!“

Mali slaviček lepo prepeva,
Z pesmov hvalečnov hvali Gospoda:

»Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!«

Tűdi škorjanček žvergoli glasno,
Lastovka čarna čevketa krasno:

»Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!«

In pri človeki kak Si pri slavi?
Vsigdar Te blazni, redkogda pravi:

»Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!«

Kol. J.

„Oča nebeski je jagode vsado,
Žlathno jih dišati on je navado.
Naj bi vučile nas, Njega ljubiti,
Naj bi nas vabile, Boga hvaliti.“

Marija! To ime me opomina, ka tam v nebeskoj višavi mam edno dobro Mater, štera čuva nad menov siromačekom. Ona je Kralica, je Mati mojega Jezusa: Marija moja mati, Jezus moj brat! Iz kak bogate in plemenite rodbine sem jaz!

Marija! To ime mi da moč in batrivnost, me tolaži, mi napuni srce z radostjov, oči s suzami lübeznosti.

Kelikokrat mi je to ime v trpljenji pretrgalo na jeziki reč pritoževanja, staranja in mrmranja proti Bogi.

Kolikokrat mi je zasijalo na oblačnoj nebi mojega življenja kak zlata zarja v majniki, in mi razsvetilo, kazalo vüpanje.

Marija! Gda jočem me tolaži, gda trpim mi lajša bolečine; gda za dobrote drugim včinjene dobivam od njih samo nehvaležnost, Marija mi je zadosta.

Marija! Či sem betežen, Ona me zdravi, mi da moč za potrpežljivo prenešanje; či sem koga razžalo, Ona mi veli: odpusti in prosi odpuščenje; či me moja pokvarjena natura napelava, da bi drugomi kaj vzeo in sebi pridržao, Ona me kara: ne poželi tujega blaga; či mi gizdost razširja srce, či ves gorim za čast in pohvalo ljudij, Ona me nazaj drži s svojim ponižnim življenjem; či sem ranjeni od kakšega greha, Ona me pela, kak dobra samaritanka, na obvezovališče, k spovednici; či se obrekovalci (ogrizavci) siplejo na mene, me čarnijo, mi mažejo pred svetom moje pošteno ime, Marija me vodi proti nebesom, gde več ne bo trpljenja ne preganjanja, nego sama lübezen, lübezen na veke, majnik vse lepote in zadovolnosti.

Gda pa nam zadnja vöra bo prišla,
Pridi o mila Mati po nas,
Ino nas pelaj v raj preveseli,
Tam bomo peli hvalo vsak čas.

*

Trojna pomoč za dolgo življenje.

Mir. — Mir z Bogom, s sebov in z bližnjim, podaljša življenje.

Zmernost. — Zmernost v jeli in pili telo krepi, požrešnost je pa mori.

Čistost. — Čisto, pošteno življenje je balzam, šteri nas obvarje gnilobe.

*

Dvakrat na den.

Ne pozabite moliti za vmirajoče. Zajtra zmolite konči edno Zdravo Marijo, za tiste, ki v teki dneva merjejo; večer ravnotak za tiste, ki se v noči preselijo na drugi svet.

Oj, pa koliko jih vmira zdaj vsaki den, vsako vöro;

med njimi so morebiti vaši dragi, vaši znanci, in či te ne, so pa vaši bližnji, kajti vsaki človek je naš bližnji.

Bodimo smileni, in Bog se tudi nad nami usmili.
Blaženi so smileni, ar bodo simlenje dosegli. (Mat. 5, 7.)

*

Bog sam!

Rajši zgubiti vse drugo kak Boga.

Rajši se zamerimo drugim kak Bogi zavolo drugih.

Rajši mreti kak včiniti eden sam greh.

Vse je dobro ka se Bogi dopadne.

Ki samo to želejo ka Bog šče, majo vse ka želejo.

Tistim ki ljubijo Boga, je bridkost sladka, sladkost pa bridka.

Vsako najmenše delo včinjeno za Boga, je dragocenost za večnost.

Ki se na zemli bole pokori, on v nebi več dobi.

Tak živi, ka boš na smrtnoj posteli zadovolen in miren.

Živi, kak či ne bi bilo drugoga kak ti pa Bog.

Sv. Frančišek Asiški je večkrat bio po cele vore poglobleni v tihom premišlavanji in gorečoj molitvi. Drugo se je ne čulo, kak nikda-nikda te reči: Bog moj, in vse moje!

*

Šola ponižnosti.

— Tū ne vidim gredjc, ne cvetlic, pa vendar tak prijetno diši! Odkod te diš?

— Stavi se malo, čüdeči popotnik, in poglej tam pod grmekom.

— Vijolice, vijolice!

— Male so, jeli, skrite med travov, ponižno nagnjene, proti zemli, daleč od šuma lüdi in posvetnoga krika. Dišijo pa vendar, tak prijetno dišijo!

— Znaš kaj nam predstavljajo te nedužne cvetlice? Predstavljajo nam — *ponižnost*.

One nam pravijo: či ščeš biti ponižen, ne išči, da bi te drugi hvalili, tudi sam se ne hvali pred drugimi, ne z rečjav ne z delom; Bog ki vidi tudi tvoja dela na skritom, ti vse plača; ne oblači se gizdavo, da bi se drugim dopadno, ne išči lepote svojega tela, s šterov bi druge pačo, išči rajši dušno lepoto in tak se Bogi dopadneš, ki te po smrti presadi v nebeski ograd; ne bodi žalosten ali čemeran či te drugi preganjajo in božno od tebe govorijo, nego skrij se jim pred tabernakel, gde je Tisti, ki je vsem preganjanim oblubo kraljestvo bože; ne sramuj se prekrižiti, Boga moliti, v cerkev iti, tam lepo pokleknoti in pesmi prepevati, ar te je Bog zato stvoril, da ga lübiš in njemu služiš.

*

Bog je pravičen.

Francozki puntarje so pred sodnika privlekli nedužnoga duhovnika in ga pitali: Gospod župnik, verjete vi li, ka je pekel?

— Kak pa ne bi vervao, či se tü na zemli toliko krivic dela.

*

Vladar vseh vladarov.

Slavljen bodi Gospod, Bog Izraela našega oče, od vekomaj do vekomaj.

Tvoja je, o Bog veličina in oblast, in slava in zmaga. Tebi jedinomi hvala, ar vse, ka je v nebi in na zemli, je tvoje:

Tvoje, o Gospod, je kraljestvo, in ti si nad vsemi vladari. Tvoje je bogastvo in tvoja je slava; ti gospoduješ vsemi.

V tvojoj roki je moč in oblast; v tvojoj roki je velikost in oblast nad vsem.

Zato pa, o naš Bog, te slavimo in hvalimo tvoje nad vsem slavno ime. (Davidova pesem.)

*

Sv. Pismo pravi: »Jeli ne vete, ka ste cerkev boža in ka v vas stanuje sv. Duh?« (1. Kor. 3, 16.)

Neki pisatelj pa pravi: Celi svet je cerkev sv. Duha, človek je pa oltar te cerkvi, na šterom sam Bog prebiva.

Ali se ne bomo skrbeli za te naš oltar? Ali dopustimo, ka se na njega spravi prah greha? dopustimo, ka ga peklenški pavuk preplete s svojimi mrežami? dopustimo, ka ga črv nevoščljivosti prevrta in razgrize? dopustimo, ka ga plamen požljivosti posmudi? Na kratci: Dopustimo rajši, ka na tom oltari, to je v našem srci in duši, naj kraluje hudič kak Bog? Vsaki smrten greh to včini: stira Boga iz človeške duše in pusti notri peklenškoga duha. Kak strašno je to! Zgubiti prijateljstvo bože in živeti v družbi peklenščeka! Takši človek že eti na zemli ma pekel.

*

Daj nam naš vsakdenješni krüh.

Naš krüh! Kak male vrednosti so se nam včasì vidile te reči. Zdaj pa, gda nam glad na dveri klonka, radi čujemo: Naš krüh.

Mislite si na ednoga lačnoga siromaka, ki nema niti falaček krüha; od sveta zavrženi ječi in zdihavle, nego vüpanja ne zgubi. Pa zakaj? V nebi ma bogatoga Očo, k tomi zdigne oči, njega prosi. On je, ki oblači polske lilije in da hrano pticam.

»Ali ste vi ne mnogo več kak te?« (Mat. 6, 26.)

Gospod, ve si ti ešče več povedao gda si pravo: »Što je med vami takši človek, šteroga, či dete prosi krüh, njemi da kamen, ali či ga prosi ribo, njemi da kačo?« (Mat. 7, 9, 10.)

Koliko tolažbe in vüpanja mi dajo te reči.

Jezus je pa ešče dale pravo: »In či vi, ki ste grešniki, nikaj ne odpovete svojoj deci, kak vam vaš Oča nebeski ne bi dao kaj prosite?«

Prosimo Boga, naj nam da in blagoslovi naš vsakdenešnji krüh, šteri nam hrani telo, nego v tom pa ne pozabimo, ka tüdi düša gladüje, či njoj ne podvorimo gostokrat z angelskim krühom v sv. obhajili.

*

Balzam.

Med vašim trplenjom ne smete pozabiti to dvoje: potrpežljivost in nebesa.

Potrpežljivost: izročite svoje krvavoče srce v bože naročje, rekoč: »Bodi vola tvoja kak na nebi tak i na zemli.« Nato se pa skrijte pod Marijin plašč, rekoč: »Pod tvoje varstvo pribežimo.«

Nebesa: gda vas tü na zemli zbada trnjeva korona, tam gori vam angelci pletejo venec iz lepih dišečih cvetlic.

*

Lehko noč.

Prvle kak se k počitki spravite, küšnite sveto razpelo; prosite Jezusa za odpüščenje vseh grehov med dnevom včinjenih; prosite ga, naj vam navdehne svojo sveto lübezen, štera posmodi kak plamen, vse vaše grešne žele in hüdo nagnjenje; prosite ga, naj vam da varno zavetje v rani svojega presvetoga Srca.

Prvle kak se vam zaprejo oči, zdehnite: Jezus tebi živim, Jezus tebi merjem, Jezus tvoj sem živ ino mrtev.

*

Naprej!

»Či zaistino lübimo Boga, nikdar ne pravimo: Zdaj je zadosta, nego li naprej od stopinje do stopinje po poti jakosti, od ednoga dobrega dela do drugoga. Čem več

dobroga včiniimo, tem lepše se bo svetila naša svatovska obleka, ta obleka žive, krščanske lübezni.

Le delo, štero se dobro dokonča, svoje plačilo ma. Dober konec da našemi deli venec.* (Slomšek.)

*

Vse za Jezusa.

To so navadne reči pravoga Jezusovoga lübitela: Vse za Jezusa. Gda moje srce v veselji plava: Vse za Jezusa. Gda se moje srce v bridkosti pograža: Vse za Jezusa.

Sem ves potrti zavolo nesreč, sem vrženi na cesto, me preganjajo? Tisti, ki da jesti nebeskim pticam, ki odevle polske lilije, ne more pozabiti na svoje najdragše stvorjenje. Vüпам in trpim: Vse za Jezusa.

Nemam več oče, matere, povrgli so me prijatelji, šterim sem pomagao, so mi v mojoj stiski hrbet obrnoli?

Tisti, ki se imenüje: Oča naš, prijatel naš, gotovo ne pozabi na svoje dete. Oh, potem pa smem praviti: Jezus mi je zadosta: Vse za Jezusa.

Včarnom pismi eta čitam: mož ti je težko ranjeni, vaš sin je mrtev, tvoj brat je vjeti? Molim in mučim: Vse za Jezusa.

Moja pamet se je zatemnila, gosta megla obdaja mojo preplašeno dūšo, pod divji vrtel mesenoga poželenja je vrženo moje nestanovitno srce? Što me reši? Z nebes mi zasija vüpanje, komaj mi vüsta pravijo: Vse za Jezusa.

Ves sem mrzel za božo čast, ne lübi se mi moliti ne predge poslüšati, spoved odlašam, pri sv. obhajili sem kak les? Vse je püsto, vse dreveno! Ne! iskrica lübezni bože me zažge v srci gda izgovorim: Vse za Jezusa.

*

Pameten odgovor.

Kral Agesilaj je od modrijana Sokrata na pitanje, ka bi njemi trebelo delati, da bi ga podložniki v časti meli, ete odgovor dobo: »Či s svojim življenjom pokažeš, da si zaistino takši kakši želes biti. Drugič: Či boš dobro govorio, bolše pa ešče činio.«

